

Κυριακή μετά την Ύψωση: Το Είναι και το Έχειν (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτουσία](#)

Εκείνο που κυριολεκτικά μαστίζει τον άνθρωπο, ιδιαίτερα της εποχής μας, είναι το αίσθημα της ανασφάλειας και αβεβαιότητας, το οποίο αποτελεί συνέπεια της αμαρτίας, της επαναστατικής προσπάθειας δηλ. του ανθρώπου να γίνει αυτός ο ίδιος κυρίαρχος του εαυτού του ξεθρονιάζοντας τον Θεό από τη θέση του δημιουργού και κυρίου του. Έτσι όμως δημιουργείται μέσα στον άνθρωπο ένα τεράστιο και τρομακτικό κενό, το οποίο αισθανόμενος ο άνθρωπος, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, και τρομάζοντας μπροστά στις αβυσσαλέες διαστάσεις του, νομίζει ότι το αντιμετωπίζει σωρεύοντας πολλά, υλικά αγαθά, ώστε να εξασφαλίσει σιγουριά μέσα στον κόσμο και να αποφύγει την ενοχλητική

σκέψη του θανάτου.

Με όλα αυτά όμως δεν πετυχαίνει ο άνθρωπος τίποτε άλλο παρά να ξεγελάσει τον ίδιο τον εαυτό του. Γιατί η φτώχεια η πνευματική δεν κρύβεται ούτε με τα πιο φανταχτερά υλικά αγαθά. Η ύπαρξη προηγείται αξιολογικά των διαφόρων αποκτημάτων της. Να μία πολύ σπουδαία αλήθεια που μας θυμίζει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα (που διαβάζεται επίσης και την Γ' Κυριακή των Νηστειών) ιδιαίτερα με τη φράση «τι γαρ ωφελήσει, άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; η τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;».

Η «ψυχή» δηλώνει, σύμφωνα με τη βιβλική ορολογία, τη ζωή, το είναι, και «ο κόσμος όλος» το έχειν. Όλο το έχειν του κόσμου δεν ισοσταθμίζει τη ζωή ενός και μόνο ανθρώπου. Την αλήθεια αυτή του λόγου του Κυρίου τη λησμονεί συχνά ο άνθρωπος της εποχής μας, που οι τεχνικές δυνατότητες, η επιστημονική εξέλιξη και ο μεγάλος πλούτος, τουλάχιστο σε ορισμένες περιοχές του πλανήτη μας, τον κάνουν να συγκεντρώνει την προσοχή του στην απόκτηση αγαθών, στα βαρύγδουπα λόγια, στις ηχηρές και κούφια εκφράσεις, με μία λέξη στο έχειν, που γίνεται με ζημία του είναι, της αληθινής υπάρξεως.

Επίσης, οι πράξεις βίας που αφθονούν στην εποχή μας σε εντυπωσιακό βαθμό είναι ένα σημάδι που δείχνει ότι ο άνθρωπος ξέχασε το πραγματικό είναι και ενδιαφέρεται μόνο να έχει, να κατέχει όσο μπορεί περισσότερα πράγματα και όσο γίνεται περισσότερους άλλους ανθρώπους, για να τους καταδυναστεύει η και να τους αφανίζει. Όσο όμως περισσότερο επιθυμεί ο άνθρωπος να έχει και να κατέχει, τόσο περισσότερο παύει να είναι αυτός που έπρεπε να είναι, παύει να είναι όπως τον έπλασε ο Θεός· αλλοτριώνεται, δηλ. αποξενώνεται από την αληθινή του φύση, γίνεται άλλος άνθρωπος, ξένος προς την εικόνα του Θεού.

Ο Σταυρός του Χριστού, που την ύψωσή του γιόρτασε η Εκκλησία μας την εβδομάδα που πέρασε, καλεί τον άνθρωπο να αισθανθεί τη φτώχεια του που δεν την σκεπάζει το εντυπωσιακό έχειν και να αυτοσυγκεντρωθεί στο είναι, στην αληθινή του ύπαρξη. Ο Χριστός επάνω στον Σταυρό δεν έχει απολύτως τίποτε, είναι γυμνός· ακόμη και ο ιματισμός του γίνεται αντικείμενο κληρώσεως των ρωμαίων στρατιωτών. Κι όμως τη στιγμή ακριβώς αυτή αποκαλύπτεται το είναι στην πιο σημαντική του εκδήλωση, στην προσφορά της θυσίας και της αγάπης. Γι' αυτό κι ο Σταυρός είναι ένα διαρκές προσκλητήριο αγάπης προς τον κάθε άνθρωπο· του υπενθυμίζει την ξεχασμένη ανθρωπιά, την αληθινή του ύπαρξη που είναι συνύπαρξη αγάπης με τον διπλανό του και όχι προσπάθεια επιβολής του σ' αυτόν, καταδυναστεύσεως, βίας και αφανισμού του.